

● לכל מי שרוצה להתעדכן בפרסי פסטיבל לוקארנו (שבו קיבל דניאל סקסמן את הפרס השני על סרטו 'המסין'): הפרס הראשון - ברדלס הזהב הוענק כפי שכבר צויין במרוז זה לנסיכה (פאל ארדוש - הונגריה). הפרס השלישי ברדלס הברונזה - למשימה של האיראני סרביס סאייאר; ברדלס הברונזה לעבודות ראשונות - המספרה של גו - אנו חותכים ראשים (ספייק לי האמריקאי) וסארגנט גטוליו (הרמאנו סנה מברזיל). ציונים מיוחדים הוענקו: ליוסאקו מאצורה, השחקן היפאני על הופעתו במישחק הקאזוקו; לשחקנית - זיגפריד זימרפילד מגרמניה בללא גבולות, ולצלם השווייצי, יוגו ריפל ביוגו ריפל בהחלקה. פרס הביקורת הוענק לממלכת פרוסיה של אמיל דה אנטוניו (ארצות-הברית).

● הבימאי ההונגרי פאל ארדוש, שכבר זכה בפרס גם בפסטיבל קאן (מצלמת הזהב), הוא איש צנוע מאוד, צנוע עד כדי חוסר-ביטחון. הוא לא האמין לכל הרמוים שרמזו לו להישאר עד תום הפסטיבל, כי יש לו סיכוי לקבל את הפרס, וחזר מהר להונגריה כדי להכין את סרטו הבא. מנסיס חבריו להזעיקו בחזרה לערב הסיום, כדי לקבל את הפרס הגדול ואת שני הציונים-לשבת, היה ארדוש בטוח כי מתחיים אותו, ועד ששוכנע כי אכן אמת בדבר, היה כבר מאוחר. העיתונאי ההונגרי אישטוואן צ'ובמן קיבל בשמו את הפרסים. לכן הפך העיתונאי לכוכב הערב. ● הבימאי הגולה סרביס סאייאר לא הגיע ללוקארנו בעצת עורכיהיו שלו, סאייאר, שברח מאיראן, עדיין לא קיבל דרכון אמריקאי, למרות שהוא שוהה בארצות-הברית וככל הנראה יישאר שם.

● מחיאות-הכפיים הסוערות ביותר הוענקו למנהל הפסטיבל דויד סטריוף בעת חלוקת הפרסים, ואילו נציגת השופטים, שהוריעה כי צוות-השופטים לא מצא לנכון להעניק פרס אף לסרט אחד וזכתה בשאגות בוז ובלעג מופגן. ● במיסגרת המאבקים הפנימיים בין הפסטיבלים השונים באירופה על התאריכים המתאימים לעריכתם, מצפים לסקאנדל חדש בקאן - הנהלת הפסטיבל שוקלת אם להקדימו ולהעבירו לחודש אפריל, ובכך להקדים את מיפ, פסטיבל בינלאומי לסרט-טלוויזיה, העורך באותו מקום מדי שנה ולהרוויח עוד ימי הכנה, עקב ניסיון השנה החולפת. בשנה זו נערך הפסטיבל בחוסר-סדר מופתי, כפי שדווח גם במרוז זה, וברשלנות רבה. אבל ראשון המתנגדים לכך היה, כמובן, סרנסואה שרבי, מנהל מיפ ואחריו באי פסטיבל הסרטים, החוששים מפני מוג'אוויר ג'ושם. ביתניים מוציאה עריית קאן מיליוני פראנקים חדשים על שיפוצים ותיקונים של מדרלים בארמון הפסטיבלים החדש, שנחנך רק השנה.

● הבימאי הדגול דאגלס סירק ביטל את השתתפותו בפסטיבל לוקארנו כרגע האחרון, בגלל כריאתה הקוויה של אשתו. השניים מתגוררים באסקונה, הסמוכה ללוקארנו. ● גם סרנסואה טריסו לא הגיע ללוקארנו למרות שסרטו שיהיה כבר יום ראשון חנך את הפסטיבל. הסיבה: הוא השיא את בתו, ואילו ידידתו, סאני ארדן, המופיעה בסרטו, מצפה לילדם המשותף.

● מי שלא הגיע וגרם מכוכה להנהלת הפסטיבל הוא הבימאי ארמאנו (עץ הקבקבים) אולמי. למרות שהבטיח לבוא להקרנת סרטו האחרון ללכת ללכת (קאמינה קאמינה) מוחץ לתחרות, כאירוע מיוחד, פרץ סכסוך בינו לבין שותפיה הצרפתיים והאיטלקיים של ההפקה וההפצה, הרווישים מבני לקצץ את סרטו ב-40 דקות. תחילה הבטיח שיבוא ללוקארנו, ושם יחתוך את הסרט ויציגו כבר בגירסה המועדת להפצה. אבל אולמי אינו מוכן לחתוך מציגו הטוב ולבסוף הודיע שלא יבוא בכלל. לכן אסרו מפיצי הסרט להציגו.

● פסטיבל הסרטים שנערך בוונציה הציג תוכנית מרשימה לאוהבי קולנוע. בין הסרטים סרטו החדש של ורדי אלן, זליג סירטייהם החדשים של רוברט אלטמן, אינגמר ברגמן (פאני ואלכסנדר בגירסה המלאה בת חמש שעות), קרסטא גאבראס (חנה) שצולם בישראל, הספינה באה של פדריקו פליני, כרמן של ז'אן לוק גרדאר, החיים הם כמו רומן של אלן רנה, אהבה בגרמניה של אנדרז' ואיירה, וכן סרטים חדשים ביותר של אלכסנדר קלוגה, זיל קארל, קין איצ'קאוורה, לואי מאל, וראול רואז.

מה בין אלימות ואלימות?

יום ששי הארוך (אלנבי תל-אביב, אנגליה) - הסרט הזה נועד להוכיח שהבריטים אכזרים עדיין כיצד עושים מותחנים מעולה. ומסוגלים להתחרות בכך עם האמריקאים. ואכן, אם למרוד את הסרט לפי מיספר קטעי הפעולה, לפי מידת האלימות ולפי מקצוענות הקצב והעריכה - מקומם של הבריטים בהחלט בצמרת. אולם לא היה צורך דווקא בסרט זה, כדי להזכיר זאת. כל מי שראה סדרות טלוויזיה כמו הבלשת חוקרת ידע זאת ממילא.

הבימאי ג'ון מקגזי אכן הירבה לעבוד, בשנים האחרונות, עבור הטלוויזיה, והוציא מתחת ידיו סרט המתאים בחללט למסך הקטן. המחירות שבה הוא הולך מסייגה לסצינה, החדגשות שאינן משאירות מקום לספק ואינן מאפשרות להחמיץ גוון כלשהו, גם אם הוא עסוק באותו זמן, במריחת כריך בחמאה; הדמויות המעוצבות בקווים נאים וברורים, עד שהן כמעט קופצות מן המסך בחופעתן הבוטה, כל אלה מותאימים באמת למסך הקטן.

אין זה מפחית מערך הסרט. זהו סיפור נדוש מעילות על גנגסטר לונדוני, הרואה את האימפריה שלו מתנדנדת מול עיניו, דווקא ברוע שהוא עומד להיכנס לעיסקה שמנה עם המאפיה האמריקאית. ידידיו נרצחים, רכשו נהרס והקירותיו מעולות חרט, עד שהוא מתחיל להבין כי סוג אחר של עולם תחתון, אלים ובלתי-מוכר לו - המהרת האירית - הוא זה שיצב מולו. במאבק שבין האלימות הממוטת על-ידי היגיון

בוב הסקינס: אמין ביותר

משוט - שיקול של רוח והפסד - ובין האלימות המופעלת בשם אידיאליים, אין לראשונה שום סיכוי לנצח. בוב הסקינס מגלם דמות אמינה ביותר, כמלך המשע שנקלע למאבק כמעט קמפאי עם רוח נעלם. אם יש לסרט הזה בעיה אחת, הרי היא הקושי למצוא דמות אחת שעומדת אפסר לחזרתו. וסרט בלי גיבורים הוא בדרך-כלל קשה לעיכול.

האשה הבוערת

היצאנית המכובדת (בריחודה, תל-אביב, גרמניה) - אין צורך להיבהל או להתפתות נוכח השם העברי של הסרט, שנועד, כנראה, למשוך את תשומת לבם של חובבי הפורנו. אנטום העלילה מצדיקה בחללט את השם הזה, שכן מדובר בה על יצאנית ממעמד מכובד, אולם השם המקורי של הסרט, האשה הבוערת, מעביר בצורה הרכיב יותר נאמנה את כוונת הבימאי, רוברט פ'ראקרן, שאינן כלל וניקר לנרות את היצרים.

זהו סיפורו של אשת, הנוסעת את בעלה הבורגני המכובד ואת הלימודים הגבוהים שלה, והופכת לחיות, במודע, ליצאנית. הסיפור אמור להיות, בראש ובראשונה, ביקורת נוקבת על מעמד האשה בחברה הגרמנית. מעמד של הפך מטועל ובוזי, בין אם היא נשואה כדיו, ובין אם היא יצאנית המסלירה את גופה תמורת ממון.

כדי להדגיש את כוונתו, מבייל פ'ראקרן את גיבורו דרך סיפור אהבים לוחט עם גבר העוסק בדיקו במקצוע שלה. המאבק מוכר את שירתו המניינים לנשים בודדות. היחסים בין שני מקצוענים אלה, האמורים, כביכול, להיות מוחשיים כגון העירוב בין המישור הרגשי והמחשי, מתפתחים, בכל זאת, לפי כל כללי הרוטן הקונבנציונלי. סיפורם מלמד כי הגבר, גם כאשר הוא חופשי ובלתי-ממוסד, אינו יכול לחשתחרר

גודרון לנדגרבה: יצאנית עם יחוס

מתחשקת הבעלות על האשה, ומן הזכות שהוא רואה לעצמו להיות האדון היחיד על גופה ונפש גם יחד. עם זאת, כהשתקפות של חברה מתנוונת הנגועה עד היסוד בעיוותים חברתיים, זהו סרט שימושי בחללט, מה עוד שהרעיון להעלות על הפרק את היחסים בין פרצות ממין זכר ופרצות ממין נקבה, וההשוואה בין השניים, בחללט יוצא-דופן.

לבכות עם ולבכות על

שולחן לחמישה (סטודיו, תל-אביב, ארצות-הברית) - נדמה כי מנה חנונה כזאת של מאתוס מלוד-ראמתי לא נראתה על המסך, מאז הואשמה מדאם איכס ברצה אהובה, על לא עוול בכפת. התסריטאי דייוויד זלצר, המתמחה בסוחטי-דמות למיניהם (הוא כתב גם את ששה שבועות) רקח כגון תבשיל מתקתק להחריד, על ברנש חסר-אחריות, שינא לבלות חופשה עם שלושת ילדיו, המבלים את שאר ימות השנה בחברת אשתו ובעלה החדש, הפגין, האחראי והמסודר.

- את החופשה מבליים האב וחילדיו על ספינה חיונאת לסייר בחופי היס-התיכון (גם בישראל צולמה סצינה, אבל היא נעלמה בעריכת הסופית). תוך כדי המשע מתברר, שאין לו כלל שפה משותפת עם ילדיו, אשר מצטיינים בבעיות אישיות מגוונות למדי. אחד מהילדים הוא ויאט-נאמי מאומץ, אחר סובל מהפרעה שמונעת ממנו לימוד קריאה וכתיבה, וכן הלאה. על סיפון האונייה יש, כמובן, גם נפש מבויגה וזהרת, בדמותה של השחקנית הצרפתיה מארי-כריסטיין בארו, שהקצית כשרונית ביותר, שראויה ליותר מכמה דקות של חיוכים בעיניים דומעות למחנה.

אם לא די בקשייו של האב למצוא שפה משותפת עם

ג'ון וויט וסונג האנגבוואי: האב והמאמץ

חילדים, מוסיף התסריטאי, זלצר, ומערים עליו צרות בעזרת השם, נהרגת האם בתאונות-דרכים, שעה שהחברה בעיצומו של הטיוול, ואז מתלבט האב כיצד לספר זאת לילדים, ומה לעשות איתם אחר-כך - מה עוד שהאב חטאמץ רואה עצמו כבעל זכויות שוות בהחלט לאלה של האב הטבעי.